

Arrest

nr. 155 839 van 29 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 25 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 maart 2015 tot intrekking van het recht tot vestiging in het Rijk en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 2 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 april 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

*“K., O. geboren te S. op 12.03.1985 nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)
adres : [...]*

en zijn minderjarige kinderen:

*K., A., geboren te Jette op 11.02.2011, K., N. geboren te Dendermonde op 14.06.2013, en
K., A. geboren te Dendermonde op 30.11.2014 allen onderdaan van Macedonië*

Mevrouw, Mijnheer de burgemeester,

De betrokkene heeft een C kaart bekomen op basis van gezinshereniging in functie van zijn Belgische echtgenote B., F. met wie hij huwde op 15.08.06. Hij diende een visumaanvraag in op 13.11.06 in functie van zijn Belgische echtgenote overeenkomstig het toenmalige art 40 van de wet van 15.12.1980. Dit werd hem toegestaan op 04.01.07. Hij diende een aanvraag tot vestiging in op 19.06.07 en ontving dezelfde dag een attest van immatriculatie. Hij werd in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen die omgezet werd naar een elektronische C kaart op 02.02.09.

Mijnheer is vader geworden van drie kinderen die in België werden geboren en bij geboorte werden ingeschreven in het bevolkingsregister omdat zij de gunstige verblijfsstatus van hun vader volgden.

Op 14.10.2014 werd het huwelijk tussen K. en B. vernietigd door een arrest van het Hof van beroep te Brussel (ref 2014/AR/13). Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit bovenvermeld arrest van het Hof van beroep te Brussel evenals het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 21.10.13 (refs 12/14477/A en 13/1514/A)

Als een gevolg van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken evenals het verblijfsrecht van zijn kinderen K. A., K. N. en K., A. dat uit het zijne voortvloeit "

1.2. De tweede bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

naam: K.

voornaam: O.

geboortedatum: 12.03.1985

geboorteplaats: Skopje

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op

Zijn minderjarige kinderen K.A. geboren te Jette op 11.02.11, K.N. geboren te Dendermonde op 14.06.13 en K.A. geboren te Dendermonde op 30.11.14, allen van Macedonische nationaliteit volgen de administratieve situatie van hun vader.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten

Artikel 7, alinea 1:

□ 2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Het wettig verblijf van de betrokkene en zijn minderjarige kinderen A., N. en A. is verstreken. Als een gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten. Zo ook het recht op gezinshereniging. Het verblijfsrecht werd ingetrokken bij beslissing van de Dienst vreemdelingenzaken van 02.03.2015.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; Bij arrest van het Hof van beroep te Brussel van 14.10.14 (ref 2014/AR/13) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdane B.F. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en werd het dus strijdig met de openbare orde bevonden.

[...]"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie op ten aanzien van het beroep in zoverre het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten:

“De verwerende partij merkt op dat het bevel om het grondgebied te verlaten onder meer gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoeker betwist niet langer in het Rijk te verblijven dan de bij artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan hem dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet hem opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Verzoeker maakt voorts geen schending aannemelijk van een hogere rechtsnorm.”

2.2. Met het huidig verzoekschrift worden een beslissing tot intrekking op het recht tot vestiging enerzijds, en een bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds, aangevochten. De tweede bestreden beslissing vloeit voort uit de eerste intrekkingbeslissing. Indien zou blijken dat deze eerste beslissing moet worden vernietigd, kan het bevel, gelet op het alsdan bestaande verblijfsrecht, niet staande worden gehouden. Alleen al om die reden wordt de exceptie verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Schending van art. 8 EVRM en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek van de evenredigheidsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, en de appreciatiefout.

III. UITEENZETTING VAN HET MIDDEL

Onafgezien van de kwestie van schijnhuwelijk en van het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit", is verwerende partij niet ontlast van de plicht om een belangenafweging te doen tussen enerzijds de familie en privé belangen van verzoeker en anderzijds de belangen van de Belgische Staat, quo non in casu.

Meer bepaald werd er geen rekening gehouden met het gezinsleven van de kinderen van verzoeker, waarvan er drie in België geboren zijn, die het land van oorsprong van hun vader niet gekend hebben en die in België opgegroeid zijn, en de drie oudsten enkel in België school gevolgd hebben.

Deze kinderen verblijven dus sedert ettelijke jaren in ons land en in geval van gedwongen terugkeer naar een land dat zij niet meer of helemaal niet kennen, zullen zij het aantal in België schoolgelopen jaren verliezen en anderzijds de Cyrillische taal (opnieuw) moeten aanleren en teruggebracht worden naar een lager niveau, met veel jongere kinderen.

Een brutale stopzetting van hun geslaagde integratie en duurzame bindingen, waarvan zij thans onbetwistbaar blijk gegeven hebben, zou alleszins een onherstelbare schade uitmaken voor de door hem succesvol gedane moeite en die van zijn kinderen.

De plicht van voorzichtigheid en zorgvuldigheid dringt zich meer dan alles op aan het Bestuur, nu de DVZ zelf de bijzonder geslaagde integratie van betrokkenen heeft kunnen vaststellen.

Bovendien kan – en werd trouwens - de onderbreking van een schooljaar van minderjarige kinderen van de aanvrager in aanmerking genomen worden als buitengewone omstandigheid volgens de website vreemdelingenrecht.be, met als titel "Regularisatieaanvraag

– Wanneer zijn er buitengewone omstandigheden ?”

Wat nu de schoolloopbaan van zijn kinderen betreft, die tot nu toe steeds en zonder onderbreking het onderwijs in België volgden, heeft de Raad van State in zijn arrest van 20 juni 2000 gevonnist dat een

onderbreking hiervan op zich alleen wel als een buitengewone omstandigheid kan aanzien worden, des te meer daar de kinderen in geval van terugkeer geconfronteerd zullen worden met een totaal verschillende taal en schrijfwijze, die ze niet beheersen.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou een ongeoorloofde disproportionele achteruitgang betekenen voor de kinderen van betrokkene, die de taal van het land van oorsprong van hun ouders niet (meer) beheersen om er het onderwijs te kunnen volgen.

In onderhavig geval blijkt de kennelijke onevenredigheid van de genomen maatregel met de uiterst zware familiale nadelen ten overvloede.

Hoe dan ook, het behoort tot de Rechter na te gaan of een bestuurshandeling die schade berokkend heeft legaal of illegaal is, zelfs indien het Bestuur over een discretionaire bevoegdheid beschikt (zie Cass. 07/11/1975, RCJB, 1977, 417 en Cass. 20/09/1982, Pas., 1983, I, 91), en dit bij toepassing van art. 159 van de Grondwet.

Evenmin heeft tegenpartij rekening gehouden met het feit dat verzoeker in geval van gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst onherroepelijk zijn werk zal verliezen evenals de hiermee gepaard gaande beroepsinkomsten en hierdoor dus ook de mogelijkheid om de hypothecaire lening verder af te betalen, hetgeen zal leiden tot een openbare verkoop door de bank van zijn eigendom, die hij onherroepelijk zal verliezen.

Zulke omstandigheden maken voor verzoeker een onherroepelijk ernstige schade uit, die zeker niet in verhouding staat tot een 8 jaar geleden feit.

De bestreden beslissing maakt een schending uit van art. 8 §1 EVRM betreffende het recht van eenieder op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven, en waarbij geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten.

Welnu met deze motivatie houdt het Bestuur geen rekening met de voorname eisen van art. 8 EVRM, met name de positieve verplichtingen van onderzoek voortvloeiend uit art. 8 §1 EVRM opgelegd in hoofde van de Belgische Staat naar de proportionaliteit, naar de familiale banden, naar de duur van verblijf, naar de mogelijkheden van opvang in het buitenland en naar de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde.

Het gemis aan toetsing aan de Europese beschikkingen maakt een schending uit van de positieve verplichtingen van onderzoek voortvloeiend uit art. 8 §1 EVRM opgelegd in hoofde van de Belgische Staat.

Bovendien heeft tegenpartij nagelaten een onderzoek te voeren naar de bestaansmiddelen van verzoeker en te bepalen welke hij nodig heeft om in zijn behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Verzoeker verwijt het Bestuur geen onderzoek gedaan te hebben, noch naar zijn familiebanden noch naar de anciënniteit van zijn verblijf, zoals het behoorde bij toepassing van artikel 8 § 2 EVRM, daar er reeds meer dan 8 jaren voorbij waren na zijn vermeend schijnhuwelijk met mevrouw F. B."

3.2. De verwerende repliceert in haar nota als volgt:

"In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM en van de beginsels van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de evenredigheidsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de appreciatiefout.

Hij betoogt dat de verwerende partij geen belangenafweging heeft gemaakt tussen de motieven van de bestreden beslissingen, die uit een acht jaar geleden feit voortkomen, en de dramatische gevolgen daarvan op het familiaal en gezinsleven van hem en zijn kinderen die in België geboren zijn. Die gevolgen betreffen, enerzijds, de onderbreking van het schooljaar en de ontworteling van zijn kinderen, die uit een buitengewone omstandigheid zouden bestaan, en, anderzijds, het verlies van het werk van verzoeker en de woning van het gezin ten gevolge van onmogelijkheid om de hypothecaire lening verder af te betalen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker de motieven zoals weergegeven in de bestreden beslissingen op geen enkele wijze betwist. Hij betwist niet dat het Hof van beroep te Brussel bij arrest 2014/AR/13 d.d. 14 oktober 2014 het huwelijk vernietigde tussen hem en Mevrouw F. B. als zijnde een schijnhuwelijk en als zijnde strijdig met de openbare orde. Evenmin betwist hij het gegeven dat hij een recht op vestiging heeft verkregen op grond van dit aangegane schijnhuwelijk. In de bestreden beslissingen werd duidelijk gemotiveerd dat verzoeker initieel een recht op vestiging kon laten gelden op basis van het feit dat hij in het huwelijk was getreden met een Belgische onderdaan, Mevrouw F.B, doch dat dit huwelijk werd vernietigd omdat werd vastgesteld dat het om een schijnhuwelijk ging. Er

werd verder nader toegelicht dat, ingevolge de vernietiging van voormeld huwelijk, alle uit dit huwelijk voortvloeiende rechten – dus ook het verblijfsrecht van verzoeker en zijn kinderen – vervallen.

Waar verzoeker stelt dat er geen rekening werd gehouden met de nauwe banden die hij en zijn kinderen met het Rijk hebben, dient er op te worden gewezen dat de bestreden beslissing gebaseerd werd op het rechtsprincipe “*fraus omnia corrumpit*”. De elementen van integratie en het hebben van schoolgaande kinderen verantwoordt niet dat het verblijfsrecht, verkregen op grond van fraude, niet kan worden ingetrokken. Nogmaals dient er op gewezen te worden dat de nietigverklaring van het huwelijk met terugwerkende kracht geldt, zodat verzoeker zelf zich niet langer kan beroepen op de voordelen die hem op grond van dit huwelijk zijn toegekend, noch op de gevolgen van dit huwelijk (RvS 7 december 2004, nr. 138.115).

Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de verwerende partij niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Hij toont geen schending van het redelijkheidsbeginsel, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Er is geen sprake van een appreciatiefout van het Bestuur bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Met betrekking tot het ingeroepen artikel 8 EVRM, ziet de verwerende partij niet in waarom een belangenafweging gemaakt zou moeten worden tussen enerzijds de openbare orde en anderzijds het privé- en gezinsleven van verzoeker (RvS 30 mei 2006, nr. 159.294). Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissingen, als gevolg van de nietigverklaring van het huwelijk wegens schijnhuwelijk en op grond van het beginsel “*fraus omnia corrumpit*”, niet de meest gepaste maatregelen zijn om de nagestreefde legitieme doelstelling te bereiken, met name de handhaving van de openbare orde. De vermeende inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn kinderen kan niet als onrechtmatig of disproportioneel worden beschouwd nu uit de bespreking hierboven blijkt dat de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze toepassing heeft gemaakt van het beginsel “*fraus omnia corrumpit*” en van de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat hij, samen met zijn drie minderjarige kinderen, met nog andere personen een gezinsleven zou vormen in België – ook zijn huidige echtgenote, Mevrouw M.S., en haar twee minderjarige kinderen, ook van Macedonische nationaliteit, zijn niet langer toegestaan in het Rijk te verblijven en werden bevolen om het grondgebied te verlaten. De kritiek inzake de toestand van de kinderen van verzoeker kan niet worden aangenomen. Uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat het verblijfsrecht van de kinderen wordt ingetrokken, gelet op het feit dat hun verblijfsrecht uit dat van hun vader voortvloeit. In het bevel om het grondgebied te verlaten werd dan ook geheel terecht geoordeeld dat de kinderen de administratieve situatie van hun vader volgen. Het omstandigheid dat de kinderen van verzoeker een schoolsopleiding in België volgen is enkel een gevolg van het verblijf van de vader, verzoeker, in België waarvan achteraf werd vastgesteld dat dit verblijf geacht moet worden nooit te hebben bestaan (RVV 27 juni 2011, nr. 63.844). Dit vormt echter geen buitengewone omstandigheid.

Bovendien is de verwerende partij van mening dat er, in casu, geen sprake is van een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn kinderen. Zij verwijst hierbij naar het arrest nr. 119.327 van Uw Raad die luidt als volgt:

“Door de intrekking van het verblijfsrecht van haar echtgenoot op grond van een *ex tunc* vernietigd schijnhuwelijk komt verzoeksters verblijfsrecht dat hierop steunt ook *ab initio* te vervallen. De bestreden beslissing heeft dus geenszins tot gevolg dat verzoekster een vastgesteld verblijfsrecht wordt ontnomen. Nu verzoekster nooit over een verblijfsrecht heeft beschikt, blijkt er bijgevolg niet dat de bestreden beslissing kan worden beschouwd als een inmenging in verzoeksters gezins- of privéleven en diende er niet voldaan te worden aan de vereisten van artikel 8, § 2 EVRM.” (RVV, 21 februari 2014, nr. 119.327). Het enige middel is niet ernstig.”

3.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13

februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.3.2. De onderhavige zaak betreft een weigering van een voortgezet verblijf. In zulk een geval aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het schijnhuwelijk waarvan sprake wordt niet betwist. Wat ook niet wordt betwist is het gegeven dat verzoeker op het grondgebied verblijft sedert 24 januari 2007 en een aantal elementen voorlegt waaruit blijkt dat hij op Belgisch grondgebied een privéleven heeft ontwikkeld.

Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt niet dat rekening werd gehouden met de concrete situatie van verzoeker. De verwerende partij stelt dat zij niet inziet waarom zij een belangenafweging zou moeten maken tussen enerzijds de openbare orde en anderzijds het privéleven van verzoeker, nu de rechtmatige toepassing van het beginsel 'fraus omnia corrumpit' alles vernietigt, en dus ook de daaruit voortvloeiende gevolgen.

De Raad wijst erop dat het beginsel 'fraus omnia corrumpit' enkel betekent dat alle rechten die werden verworven wegens fraude ab initio komen te vervallen of worden uitgeschakeld (A. LENAERTS, "Fraus omnia corrumpit: autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme", RW 2013, 377; A. LENAERTS, *Fraus omnia corrumpit in het privaatrecht* Autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme?, die Keure, Brugge, 2013, 324 e.v.). De toepassing van het beginsel 'fraus omnia corrumpit' doet echter geen afbreuk aan een feitelijke situatie en kan dus het jarenlange verblijf en de integratie van verzoeker, die wezenlijke bestanddelen vormen van zijn privéleven, niet uitschakelen of doen vervallen. In die optiek kan de verwerende partij zich niet vergenoegen met de algemene verwijzing naar het gehanteerde adagium. Immers, zoals reeds gesteld moet de verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de omstandigheden van de zaak met het oog op het bereiken van de juiste evenwichten. Het vastgestelde schijnhuwelijk is weliswaar een zeer zwaarwichtig element -dat valt niet te ontkennen- maar een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook diegene die betrekking hebben op de privéleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is.

De bestreden beslissingen geven er geen blijk van dat rekening werd gehouden met het privéleven van verzoeker zodat niet blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot de belangenafweging die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangafweging tot dewelke de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.3.3. De schending van artikel 8 van het EVRM is aangetoond. De argumenten van de verwerende partij doen daaraan geen afbreuk. Het middel is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 maart 2015 tot intrekking van het recht tot vestiging in het Rijk en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS